

tede jeg det som et politisk vistnok ogsaa tilladeligt Forsøg paa at lægge Hindringer veien for en Sag, man ikke ønskede fremmet, men jeg vil kun sige til de Herrer: Hvad enten denne Sag fremmes eller ikke: Skulde der være Noget udenfor denne Sag, der har faaet blot IDe om, at Noget af det var rigtigt, at dette Lovforslag stod i fjerneste Forbindelse med et befæstet Kjøbenhavn, saa faaede de Herrer Lov til at pille disse Skriller ud af deres egne Venner igjen omkring i Landet. — Jeg kommer nu til det 4de Punkt, som efter min Formening er det besynderligste. Dengang vi behandlede Flaadeloven, var der langt større Spørgsmaal paa Bane, end der kan være Tale om ved en rimelig Udvejning af dette Forslag, langt større Spørgsmaal i Forhold til det hidtil Bevilgede. Da de Herrer dengang kunde se, at de ikke kunde faae deres i den 11—12te Time fremkomne Forslag vedtaget, hvorledes gif Forhandlingen saa dengang? De Herrer konfererede da her udenfor Salen; de søgte de Bælgerne, og efter at den høitærede Marineminister havde henvendt sig indtrængende til to af de Herrer, blev der sagt et Par patriotiske Ord, og saa vare Bælgerne spurgt, og den Sag afgjort. Det forekommer mig, at det havde været rigtigt, om de Herrer dengang havde talt om, at de skulde søge Bælgerne, førend de gif ind paa det (Ufbrydelse af Verntsen). Det ærede Medlem har ikke stor Oversigt over dette endnu; han faar den nærmere. — Men at man skulde spørge Bælgerne om, hvorvidt vi f. Ex. skulde bevilge nogle faa flere eller færre Fodbatalloner, eller hvorvidt vi skulde kunne bevilge en Kapitain her og en Lieutenant hist, hvorvidt vi skulde lægge nogle Eskadroner til eller trække nogle fra, det er mig aldeles usforklarligt. Nei, de Herrer! Jeg ønsker ogsaa gjerne Bælgerne spurgt. Det kommer vel ogsaa snart, det kommer vel med det Første, tænker jeg, — i alt Fald ad Mæge; men jeg haaber ogsaa, at vi skulde faae Bælgerne spurgt om meget mere end det, og et af de sorte Punkter, der skal staa paa de ærede Herrer's Brædt, skal være deres gjentagne Nei til Forhandlingen om den vigtige Sag, som her foreligger. De kunne være visse paa, at vi skulle ogsaa nok faae spurgt Bælgerne derom! Jeg ser altsaa ikke rettere end, at alle disse 4 Grunde ere saa ubehøje at bygge en Standning af Sagen paa, som vel muligt, og navnlig at de fra de Herrer's Side allermindst synes at kunne opstilles som Grunde for deres Paastande, i Særdeleshed da Punkterne 1 og 4, som de snarere maatte ad være imod at faae anerkjendte efter deres Færd i denne Samling. Selvsølgelig skal jeg ikke udtrykke nogen stærk Anbefaling om at forkaste det; det anser jeg for aldeles overskødig. Jeg antager ikke, at det Flextal, som overhovedet har villet behandle denne Sag paa 6te—7de Maaned, nu vil standse den med Vedtagelsen af 4 saadanne Ukorrektheder

som dem, som det ærede Medlem (Bøffen) har opfordret os til at vedtage.

B. Holm: Det ærede Medlem kan meget sjældent tage Ordet uden at henlede Opmærksomheden paa min ærede Sidemand til Høire (Kl. Verntsen) og mig. Det har han ogsaa gjort idag, og jeg skal sige til det ærede Medlem, at, hvad vi have gjort ved Søværnsloven, det have vi ikke fortrudt. Vi ere villige til, hvorsomhelst det ærede Medlem vil møde os, at møde ham og forsvare det, hvad vi have gjort. Vi træde ikke op som Partiførere ved nogen som helst Leilighed, vi træde kun op som Løff for vor egen Mening, og derfor ere vi forberedte paa hver Gang, vi rejse os op, at ville forsvare, hvad vi udtale. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at hele hans Argumentation kunde have Noget at betyde, naar man kjendte det ærede Medlems „sidste Ord“, men saalænge man ikke kjender det ærede Medlems sidste Ord, har hans Argumentation ikke Noget at betyde, og saa har dette, som han talte om med det „Nei“, som jeg for mit Vedkommende er bestemt paa at sige til hans Forslag, og den Agitation, som han har bebudet os at ville rejse mod os i den Anledning, aldeles Intet at betyde. Derfor det ærede Medlem som Fører for et Parti havde staaet frem og sagt os, hvad han vilde, saa kunde ogsaa vi langt bedre have taget et Standpunkt. Det ærede Medlem har imidlertid ikke, jeg havde nær sagt, været saa venlig at ville sige os det. Verntsen: Ikke saa modig! Min ærede Sidemand til Høire siger, at han ikke har været saa modig, at han har sagt det; jeg veed ikke, hvilket Udtryk jeg skal bruge, men i alt Fald har man ikke faaet det ærede Medlems sidste Ord at vide, og saalænge man ikke har faaet hans sidste Ord at vide, saalænge har det ærede Medlem ikke Ret til at bebrejde os, at vi stemme imod hans Forslag. For det Første har nemlig det ærede Medlem indrømmet os, at der er 2 Forslag, som han er gaaet fra (Berg: Nei, gaaet til!) nei, gaaet fra! Han er gaaet fra en Løttelse i Garnisonsvæsenet; thi jeg maa fastholde, at den Garnisoneringsmaade, som det ærede Medlem søger at indføre ved sit Lovforslag, er langt værre end den nuværende; jeg tillader mig at tro, at ikke saa Militære kunne lade sig bevæge til at gaa til en ikke ubetydelig Løttelse i vort Garnisonsvæsen. Jeg er ikke saa sangvink at tro, at vi kunne faae hele Garnisonsvæsenet ophævet, endstjøndt jeg tror, at der godt kunde være en Mulighed derfor, men Opinionen derimod er for Diebliffet saa stærk, at det vilde blive noget vanskeligt at faae det gennemført. Jeg tror imidlertid, at det vilde være muligt at gaa til ikke ubetydelige Løttelser. (Berg: Det skal jeg gjerne være med til.) Det ærede Medlem siger, at det skal han gjerne være med til; ja, jeg er noget bange for den høitærede